

Pátek, 28. června 2013. Lubomír Dorůžka.

[Kavárna online](#)

RECENZE: Dvakrát z domácího jazzu, který se nenechá svazovat hranicemi

27. června 2013 8:45

Zdroj: http://zpravy.idnes.cz/dvakrat-z-domaciho-jazzu-ktery-se-nenecha-svazovat-hranicemi-p59-/kavarna.aspx?c=A130620_135040_kavarna_chu

Z díla pana Obojživelníka

Počet obojživelníků, kteří se pohybují v jazzu i v oblasti vážné hudby, neustále vzrůstá. **Kryštof Marek**, ročník 1967, k nim patří už poměrně dlouho. Jazzové obecenstvo ho zná především z Tria Josefa Vejvody jako pozoruhodného pianistu, na jehož způsobu hry je slyšet klasická erudice. Většina posluchačů ví, že přitom byl dirigentem Plzeňského operetního divadla. Ne všem je ovšem známo, že vystupoval na řadě jazzových festivalů od Norimberku přes Paříž až po New York, Montreal či Toronto; a jako skladatel se uplatňoval na řadě projektů nejrůznějších žánrů i zaměření.

Z možností, které nabízela spolupráce s **Karlovarským symfonickým orchestrem**, vzniklo jazzové sdružení **Karlovarský Repre Band**, a spojení této formace s „oficiálním“ lázeňským tělesem vedlo k dvojalbumu **Sinael Jazz Symphony/Česká škola**. Jedno CD je věnováno klasickému lázeňskému repertoáru včetně Smetany, Dvořáka nebo Fibicha. Tato část si zaslouží vlastní recenzi, v souvislosti s tématem, které je mi vlastní, se soustředím na druhé CD.

Na „jazzovém“ disku se spolu se symfonickým zvukem podílí Karlovarský Repre Band se sólisty Pavem Horychem na kytaru, Davidem Fárkem na soprán sax, Milanem Krajícem na soprán a tenor, Aladárem Siládím na bicí, Jindřichem Volfem jr. na piano a Martinem Plachým na altku a sopránku.

Jazz a dějiny. Autorský styl Kryštofa Marka je tu poněkud odlišný od fúzí, které slyšíme na podobně orientovaných zahraničních nahrávkách. Není tu otevřené směřování k „nové hudbě“: symfonická složka zní přísně klasicky, dalo by se říct dokonce gershwinovsky. Ale docela odlišný je způsob, jakým jsou do ní zasazovány jazzové pasáže. Sinael Jazz Symphony přitom drží klasický symfonický tah: pozoruhodná je poznámka na sleeve notu, že skladba může být hrána různým způsobem i v různém obsazení. Jazzové pasáže, ať už v základních obrysech nakomponované nebo naaranžované, se plynule střídají s pasážemi klasickými a vytvářejí s nimi plynulou stavbu.

Kryštof Marek

Zdá se mi, že tento nový způsob mixáže klasického myšlení a jazzu je ještě úspěšnější v dalších dvou skladbách, třídílné **Suite No.1 for Symphony and jazz orchestra** a závěrečné **Maria Kira**. Jazzové plošky působí zdařile nejenom jako inspirovaná improvizovaná sóla (Milana Krajíce jazzové obecnostvo dobře zná, ale další jména pro ně mohou být příjemným překvapením), ale i jako pasáže dialogů dechových hlasů, které v některých okamžicích budí dojem kolektivní improvizace. Jako by se tu objevovala nová a docela jinak orientovaná vlna po „třetím proudu“ Pavla Blatného, Alexeje Frieda nebo Jaromíra Hniličky, tedy tuzemského kompozičního směru, který se v šedesátých letech dočkal mezinárodního ohlasu. Jenže tehdy byly tyto tendence reakcí na docela jinou společenskou atmosféru. A otázku, jak na neustálé změny této občanské i umělecké atmosféry reaguje náš jazz i naše hudba ve svém celku, považuji za hlavní problém našich dalších tvůrců i hudebních komentátorů.